

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

د بناروالی کاریگر

لیکي پوهه:

سرلیک: د بناروالی کاریگر

لیکوال: ډاکټر معمار حشمت الله ،، اتمر ،،

ابدپتور:

د پڅښتی ډیزان: ډاکټر معمار حشمت الله ،، اتمر ،،

خپرندوی:

چاپشمېر: ۳۰

چاپ نېټه: میاشت - کب / کال ۱۴۰۵

واټس اپ: +۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸

برېښنالیک:

atmar_hashmatullah@yahoo.com

د چاپ حقوق له لیکوال او خپرندوی سره خوندي دي، بي اخځ
ښووني تري د گټي اخيستنې اجازه نه شته.

د بناروالی کاریگر

.....

لړلیک

چوپړی

سرلیک

- ۱..... پڅښتنی.
- ۲..... بسم الله الرحمن الرحيم
- ۳..... لیکي پوهه:
- ۴..... لړلیک
- ۵..... تران (پیل، شروع، برید)
- ۷..... د یادښتونو له پاره:
- ۸..... نانډوله (ناول، کیسه یا داستان)
- ۶۲..... د چاپ شویو کتابونو لېست
- ۶۶..... د کار لاندې کتابونو لېست
- ۶۷..... د امکان او وخت په صورت کې
- ۶۸..... د پڅښتنی څټ

د بنار والی کاریگر

.....

تران (پیل، شروع، برید)

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ، الْحَمْدُ لِلّٰهِ اِجْلَالًا
لِقُدْرَتِهِ، وَ لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ خُضُوعًا لِعِزَّتِهِ، وَ صَلَّى
اللّٰهُ عَلٰی مُحَمَّدٍ وَآلِهِ .

بي پایه ستاینه او بي حده مننه، د هغه سپېڅلي ذات نه چي د وجود ماني او کاینات يي د انساني وجود د تکامل او د انسان له پاره د خپل سپېڅلي ذات او عبادت د حقيقت له پېژندلو پرته جوړ کړل. هغه د ذات پوهه، عالي، لوړ او بنکلي نومونه دي، او کائناتو د پيدايښت يوه حتمي لامل دی. عظمت، د ټولي نړۍ موجوديت، د ناخپه څخه راوتل، حق د رسيدو جوهر په يوه والي کې د اعتراف، تباهي او بي وسي يوه له لوړو وسيلو څخه دی.

گرانو لوستونکو!

نن د مي د مياشتي لمړۍ او د نړۍ کاریگرانو ورځ ده، ما هم و غوښتل يوه بل حقيقي داستان يا ناول د يوه کاریگر په هکله چي کيسه يي په هېواد کې د ننه، ننګرهار ولايت د بهسودو ولسوالۍ کې پيل شوې، وروسته بيا کابل بنار ته غزېدلې او دوام لري، د خپلو کتابونو مينوالو او لوستونکو سره ګډ (شريکه) کړم.

زما د کتابونو مېنه وال يوازي معماران او انجيزان نه دي، نه بايد اوسي، نوځکه غواړم ورځ په ورځ د خپلو ليکونو کې توپير راوړم چي د هرې څانګې مېنه وال په کې ډېر شي، دا کار به ما دېته اړ کړي چي ليکنې مي توپير و لري او هم به مي مينه وال ډېر شي.

د بنار والی کاریگر

.....

پاکه ربه!

ز مور له پاره خپله لاره به ستونزې كړه، تر څو مور له تا پرته بل څوك و نه وینو او نه یې پیژنو. ز مور سره مرسته و كړه تر څو مو په وجود كې د غرور نخښه پاتې نه شي او د اسلام د دین له سپیڅلو بنده گانو څخه مو و بولي.

یادونه:

- د نظر ټولو خاوندانو او هغه څوك چې دا كتاب لولي په ډېر درنښت هېله كېږي چې، خپلي غوښتنې او وړاندیزونه د دې كتاب د بیا كتنې له پاره، زما سره گډ (شريكه) كړئ.

Whatsapp: ۰۰۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸

په در نښت
ډاکټر معمار حشمت الله اتمر

د بناروالی کاریگر

.....

د یادښتونو له پاره:

..... -۱

..... -۲

..... -۳

..... -۴

..... -۵

..... -۶

..... -۷

..... -۸

..... -۹

..... -۱۰

د بناروالی کاریگر

.....

نااندوله (ناول، کیسه یا داستان)

انځرگل اکا د ننګرهار ولایت د بهسودو ولسوالی په یوې بې وزلې (غریبې) کورنۍ کې، سترګې دې نړۍ ته، و غوروي (خلاصې کړي).

پلار یې، پردی مزدوری کوي.

خپل کور یې، نه درلود.

د یوه کس په کور کې یې ژوند کاوه، کوم چې په پخوا پېر کې له هېواده وتی او په بهر کې اوسېده.

د کور خاوند ډېر بڼه سړی او سر بېره د کور د اوسېدو نه، هغه ته به یې څه پیسې هم رالېږي.

کله نا کله به یې خپل دهقان ته امر کاوه چې انځرگل ته، څه غنم او وریجې، د خوراک له پاره ورکړي.

د ژمي په وخت کې به یې د هغه د پاره کومه وچه ونه، د وهلو او د کور استعمال له پاره هم ورکوه.

د هغه ژوند په سختۍ تېرېده، مګر هغه په ژوند کې ډېر خوشحاله و. هغه یوه زوی او دوی لورنې (لورګانې) درلودې.

پر زوی یې منگل نوم ایښی و.

د لورګانو نومونه یې ګوتمی او کشمالی وو.

هغوی ورځ تر بلې، لوېدل او هوښیارېدل.

د بناروالی کاریگر

.....

څه موده تېره شوه.

په بهسودو ولسوالی کې حالات د نورو سیمو او ولسوالیو په څیر وران او ورو، ورو خلک په وتو شوو.

لمړی په حکومت کې نظامي کسان او د هغوی کورنۍ بیا وروسته د حکومت کارکونکي، معلمین، نور با سواده کسان او د هغوی کورنۍ دې ته اړ شوو چې، خپلي سیمې پرېږدي او د بنارونو مرکزونو ته، کډه شي.

انځر گل اکا بې زده کړې و.

هغه غوښتل په خپلو او لادونو سبق و وایي او هغوی بنوونځي ته واستوي.

هغه به تل ویل:

بې زده کړې سړی، روند سړی او یا هم نه سړی دی.

د هغه ماشومان د بنوونځي د پاره چمتو وو.

هغه هېڅ کسب، نه درلود.

نه ترکان او نه هم خټگر و.

د کروندو په کارونو هم نه پوهېد.

هغه به په کلي کې د کروندگرو سره، مرسته کوه.

کله به یې د غنمو او شولو، لو کاوه.

د بناروالی کاریگر

.....

په دوبي کې به يې د شولو نیال (کېنونه) کوه او په ژمي کې به د کلیوالو ونې، په درېیمه وهې، توتې کوي او د هغوی کورونو ته يې وړي.

ژوند تېرېده.

هر چا به انځر گل ته ويل:

تا خو ويل چې غواړم پر زوی او لورونو، سبق و وایم.

څه شو؟

د کلي بنوونځی دې هم، و سوځېد.

ته به کله او چېرته پر هغوی سبق و وایي؟

خبرې کول، اسانه کار دی، خو پلي کول يې، ستونزمن دي.

هغه به په سوچونو کې ډوبېده، سر به يې تیت اچاوه او چا ته به څه نه ويل.

کال بل هم تېر شوه.

بنوونځي، په پخواني حالت کې، پاتې شوو.

حکومت هم د سولې په ټینګښت کې، پاتې راغی او بنوونځي هماغسې وران او نور بنوونځي هم، ويجاړ او و سوځول شوو.

انځیر گل ډېر خواشینی او هيڅ يې د لاسه، نه راتلل.

څه موده، تېره شوه.

د بنار والی کاریگر

.....

د هغوي د دوستانو نه یوه کس چې په حکومت کې یې دنده درلوده او د انځر گل اکا نردي ملگری هم وه، ډېر کلک ناروغه او د جلال آباد بنار د صحت عامې په روغتون کې، بستر شو.

انځر گل اکا و غوښتل د هغه پوښتنې ته، لار شي.

شپه یې په سوچونو تېره او سهار وختي له خوبه پاڅېد، لمړی یې اودس او بیا لمونځ یې په جمع ادا کړ.

کورته راغی، د سهار چای د څښلو نه وروسته د خان ډېرې ته لار او یوه گپې د گلابو گلونو نه یې، جوړه او تازه لوخي یې تری تاوی کړې او بیا د جلال آباد بنار د موټر ادې پر خوا یې حرکت وکړ.

ادې ته ورسېد او په یوه کوشني بس کې، کښېناست.

بس ژر ډک او د جلال بنار پر لور یې حرکت وکړ.

ځنډ وروسته، بنار ته ورسېد.

بیا یې د هر کس نه، د صحتي عامې روغتون پټي، پوښتنه کوه.

په پوښتنو، پوښتنو یې، روغتون و موند.

روغتون ته، د ننه شو.

بیا یې د خپل دوست د بستر ډډو ځای پوښتنه وکړه.

په خواريو یې وموند.

د هغه تر کټ کښېناست او غوري (گپ، شپ) یې پیل کړ.

پوره یوه گړی یې ور سره خبرې وکړې.

د بناروالی کاریگر

.....

په خبرو کې، د روغتون مسول ډاکټر راغی او د انځر گل نه یې و غوښتل تر څو خبرې بندې او د ناروغانو د کوټې نه و وځي.

هغه خپل ملگری نه خدای پامانی واخیسته او د روغتون انگر ته لاړ. اوا (هوا) توده وه.

هغه لاړ، د یوې ونې سیوري ته یې خپل ځادر اوار او پرې کښیناست. ورو، ورو ونې ته نږدې او ډډ ته یې ډډه واچوه.

څو ډکيکي نه وې تېرې شوې چه یوه بل کس هم راغی. انځر گل ته یې سلام واچوه.

انځر گل هم، د هغه سلام ته وعلیکم و ویل.

بیا هغه، د انځر گل نه پوښتنه وکړه:

کولای شم، ستا تر څنگ ډډه واچوم؟

انځر گل و ویل:

هو!

کومه ستونځه، نه شته.

هغه هم خپل ځادر اوار او پرې کښیناست.

بیا د هغوي تر منځ خبرې، اتري پیل شوې.

دا سې سوچ کېده چې هغوی ډېر نږدې، خواره ملگری او کالونو نه وروسته، سره یې لیدلي وي.

د بنار والی کاریگر

.....

هغه د کونړ و لایت اوسېدونکی او یوه ناروغ یې په روغتون کې بستری شوی و.

هغه هم د بدو حالاتو او جگړو نه، ناخوښی و او غوښتل یې جلال آباد بنار ته کډه وکړي.

د هغه پېری خپلوان هم د کونړ نه، جلال آباد بنار ته کډه شوی، چا په حکومت او چا د بنار په بېلا بېلو سیمو کې لاس ګاډو باندې کار او بار پیل کړی او خپلې مزدورۍ یې کوي.

هغه هم هوډ درلود تر څو خپله ځمکه خرڅه او پر پیسويي څه کار و بار یا هتۍ جوړه کړي.

هغه هم د انځیر گل په شان د زدکړو سره مینه درلوده او غوښتل یې چې خپل اولادونه، په ښوونځي کې ګډ (شامل) کړي.

د هغوی په سیمو کې هم ښوونځي د وخت مجاهدينو له خوا، سوځول شوي او څه ښوونکي هم، وژل شوي وو.

انځیر گل هم د خپل د زړه خبرې د هغه سره ګډې او دواړه سره ملګري شوو.

انځیر گل هغه ته وویل:

ته خو فضل د خدای ده، څه جایداد لري.

هغه و پلورې او پر هغه به څه کارو بار، جلال آباد بنار کې، پیل کړي.

زه خو هېڅ، نه لرم.

د بناروالی کاریگر

.....

د پردی په کور کې، پروت یم.

د چوکي دهقان یم، لرگي ماتوم او د کلیوالو، مزدوري کوم.

کس و ویل:

سوچ مه کوه.

خدای مهربانه دی.

بیا یې انځر گل ته و ویل:

زما د تره زوی، د جلال آباد په بناروالی کې اداري مدیر دی.

که غواړې، زه به تاله هغه سره ور وپېژنم.

کېدای شي هغه تالته په دندې وگماری.

انځر گل خوشحاله شو او هغه ته یې و ویل:

څه وخت کولای شوو، هغه د نږدې وگورو؟

هغه و ویل:

همداوس کولای شوو، الته لار شوو.

هسي تر بناروالی پورې ډېره لار، نه ده.

په پینو به لار شو او په لارې کې به غورې هم وکړو.

انځر گل و ویل:

سمه ده!

بیا کس و ویل:

د ښاروالۍ کاريگر

.....

پاڅې چې څو و.

لمړی هغه کس پاڅېد، خپل څادر يې و ځانډه او پر اوږه يې واچوه.
بيا انځرگل هم له ځايه پاڅېد، خپل څادر يې و ځانډه او پر اوږه يې
واچوه.

بيا دواړه له ځايه روان او د روغتون نه، و وتل:

د پاڅه سرک په خوا، مخ پر لمر ختو يې حرکت و کړ.

څو دکيکي وروسته، الله ورسېدل.

د ښاروالۍ انگر دروازي مخې ته ودرېدل.

الله يوه کس څارونکی و.

له هغوی يې و پوښتل:

چېرته او له چا سره مو کار دی؟

کس و ويل:

غورام د خپل تره زوی سره چې دلته اداري مدير دی، وگورم.

کس و ويل:

ستا نوم څه دی؟

کس و ويل:

ورته و وايه د تره زوی دې گل خان راغلی او غواړي له تا سره
وگوري.

د بناروالی کاریگر

.....

بیا کس انځر گل ته و ویل:

ته د چا سره کار لري؟

هغه و ویل:

زه د گل خان سره یم.

گل خان و ویل:

هو!

انځر گل زما سره دی.

بیا یې، هغوی ته و یل:

تاسو پر دې اوردې څوکی کښېښئ.

زه به یوه څوک ومومم تر څو د ننه لاړ او د هغه نه د ننوتو اجازه واخلي.

هغوی و ویل:

سمه ده!

څو د کیګې تېرې شوي.

یوه کس چې د بناروالی کارکونکی و، غوښتل یې د دروازي نه د باندې و وځي.

کس و ویل:

ته اداري مدیر پیژني؟

د بناروالی کارونکي

.....

کارکونکي، و ویل:

هو!

بیا کس و ویل:

کولای شي لار شي او اداري مدير ته و وايي چې د تره زوی دي گل
خان غواړي له تا سره وگوري؟

هغه و ویل:

هو!

سمه ده!

هغه لار او خو دکيکي وروسته، بېرته و راغی.

د هغه سره د اداري مدير چايچي هم دروازي ته راغی.

کس و ویل:

دوی کولای شي د چايچي سره د ننه لار شي.

بیا کارکونکی د دروازي نه د باندي او په خپلي موخي په سي لار.

گل خان د انخر گل سره بناروالی ته د ننه شوو.

چايچي د مخه گل خان او انخر گل ورپه سي شوو.

لمړی هغوی د بناروالی ودانی ته ننوتل، بیا د اداري مدير خونې
(دفتر) ته د ننه شوو.

د ننوتو سره سم، د بناروالی اداري مدير له حايه پاڅېد او د گل خان
سره يې روغېر وکړ.

د بناروالی کاریگر

.....
بیا گل خان، انځر گل یې خپل د تره زوی ته ور وپېژاند او هغه یې خپل خوږ ملگری و بنود.

اداري مدیر هغه ته، بڼه راغلاست و وایه.

بیا یې هغوی ته پر څوکیو کښېناستو، بلنه ورکړه.

هغوی پر څوکیو کښېناستل.

اداري مدیر، چایچي ته و ویل:

میلمنو ته چای واچوه.

هغه هم دواړو ته چای په پیالو کې واچوه.

بیا اداري مدیر د خپلې مخې گوري (گري) غاب هغوی ته نږدې کړ.

هغوی د چای په څښلو پیل کړ.

اداري مدیر د خپل د تره زوی نه و پوښتل:

څنگه دېخوا دي، مخه وکړه؟

خیریت خو به وي؟

گل خان و ویل:

خیر او خیریت دی.

په روغتون کې مې یوه ناروغ درلود، د هغه پوښتنې ته تللی وم.

اداري مدیر و ویل:

هو!

د بنار والی کاریگر

.....

هغه زه هم پېژنم.

خو ورځی د مخه، زه هم د هغه پوښتنی ته، تللی وم.

خدای دې هغه ژر روغ کړي.

گل خان زیاته کړه.

ما د خپل یوه پخواني ملگري انځر گل سره ولیدل کوم چې تر ونې لاندې ناست و.

انځر گل ډېر بڼه سړی دی او د بهسودو په ولسوالی کې د یوه خان په کور کې ژوند کوي.

هغه کوبښن کاوه چې پر خپلو اولادونو سبق و وایي، خو د بده مرغه په سیمې کې نا خوالې ډېرې او ښوونځي وسوځول شوو.

انځر گل اوس نا هیلی دی.

ما ورته و ویل:

بڼه به دا وي چې په بنار کې کوم کار و مومي او پر اولادونو دې سبق و وایي.

هغه و ویل:

زه په کلي کې، د یوه خان په کور کې اوسېږم، کوم چې د هېواده د باندې ژوند کوي.

کومه پوله او پتی هم نه لرم، چی یې وپلورم او په بنار کې کوم کارو بار پرې وکړم.

د ښاروالۍ کاريگر

.....
زما په ياد راغی، چې ته په ښاروالۍ کې دنده تر سره کوي، گوندي
کومه مرسته دې تر لاسه شي چې د انځر گل سره وکړي او دی دلته
د اجير په توگه وگماري.

هغه و ويل:

مونږ کاريگرو ته اړتيا لرو.

انځر گل به دا تپه تنخوا او شاقه کار سره موافقه وکړي؟

انځر گل و ويل:

هو!

بله لار، نه شته.

بيا انځر گل و پوښتل:

څه کارونه به تر سره کړم؟

اداري مدير و ويل:

ته به د ورځې له خوا د نور کاريگرانو سره ښار او کوڅو کې گرځي
او د ښار صفايي به کوي.

هغه و ويل:

سمه ده!

تنخوا به يې څو افغانۍ وي؟

هغه و ويل:

تنخوا يې پوره ۳۵۸ افغانۍ ده.

د بناروالی کاریگر

.....

اداري مدير زياته كړه:

د كار پيل يې سهار اته بجې او تر مازيگر څلورو پورې به كار كوي.

د پنجشنبې ورځ د كار موده تر يوې بجې پورې ده، همدا راز د جمعې ورځ عمومي رخصتي ده.

هيڅوك كار نه كوي.

انځر گل ډېر خوشحاله شو.

اداري مدير ته يې و ويل:

زه نن بېرته كور ته ځم او د خپلې بنځې او ماشومانو سره خبرې كوم.

سبا به بيا، ستا حضور ته راشم.

اداري مدير و ويل:

سمه ده!

هر كله دې چې خوښه وي.

انځر گل او گل خان د اداري مدير نه مننه وكړه او هغه ته يې كوروداني و ويل.

بيا گل خان، انځر گل له ځايه پاڅېدل او اداري مدير ته يې و ويل:

اوس غواړو بېرته خپلو كورونو ته، ستانه شوو.

اداري مدير هغوی ته د شپې د اوسېدو ست وكړ.

هغوی بيا د اداري مدير نه مننه وكړه او وپي ويل:

د بناروالی کاریگر

.....
مونږ په کورونو کې د شپې پاتې کېدو، څه نه دي ویلي، نو ځکه
غواړو وختي حرکت وکړو.

اداري مدیر و ویل:

سمه ده!

څرنگه چې مو خوښه وي.

بیا هغوی د اداري مدیر سره خدای پاماني وکړه او د بناروالی ودانۍ
نه، و وتل.

ځنډ وروسته د بناروالی انگر نه د باندي شوو.

انځر گل د خپل نوي ملگري نه ډېره، ډېره مننه وکړه او ويې ويل:

ستا لاره لرې ده.

راځه شپه له ما سره وکړه.

کپ، شپ به ولگوو.

سبا به وختي د سهار د لمانځه نه وروسته، چای وڅښي بیا به خپل
کور ته لار شي.

گل خان و ویل:

مننه کوم.

ما هم د ستا په شان په کور کې څه نه دي ویلي.

بیا به ټول په سوچ (تشویش) کې شي.

بنه به دا وی چې زه هم، لار شم.

د بناروالی کاریگر

.....

بیا دواړه د بهسودو اډې خوا ته، روان شوو.

انځر گل خپله پټه گل خان ته ورکړه او هغه هم په یوه کوشنی کاغذ کې په یوه کس ولیکه او د واسکت جب ته یې د ننه کړه.

بیا گل خان د خپلې ولسوالې او کلي پټه هم انځر گل ته ورکړه او د هغه یې و غوښتل چې کونړ (کنړ) ته راشي او د کنړ د بنکلا نه خوند واخلي.

انځر گل و منه او گل خان ته یې و ویل:

سمه ده!

مننه کوم!

حتمي، یوه ورځ به درشم او شپه به له تا سره وکړم.

بیا یې سره خدای پاماني واخیسته او هر کس خپلې موخې په سي روان شوو.

انځر گل د بهسودو موټرو اډې ته ورسېد.

هغه د یوه روسي جیب موټر سر ته و خوت، څادر یې کېښود او په خپله پر هغه کېناست.

زنانه ټول د جیب موټر د ننه وو.

څه نور نارینه هم، موټر ته وختل.

موټر ډک او بهسودو لور یې حرکت وکړ.

هغه د بلند غر بازار نه تېر شوه او په یوې سیمې کې چې د سپین جومات په نوم یادېده له موټر نه کوز او خپل کور خوا ته، روان شو.

د بناروالی کاریگر

.....

په شنو فصلونو او پټو کې یې مزل وکړ.

بیا کلي ته ورسېد.

کور دروازه خلاصه وه.

کور ته د ننه شو او برنډې خوا ته لاړ، چېرې چې د پاسه یې څپره او پر سر یې د انگورو تاک بڼکلي لښتي بڼکارېدې.

د څپرې لاندې یوه کټ پروت و.

انځر گل کټ ته نږدې او پر هغه کښېناست.

د بڼځي یې ورته پام شو.

د کوټي نه را ووته.

هغه ته یې بڼه راغلاست و وایه.

بیا یې هغه نه د ناروغ پوښتنه وکړه.

انځر گل و ویل:

هغه اوس بڼه و.

بیا بڼځي یې و ویل:

ته لږ دمه وکړه.

زه به درته شین چای راوړم.

هغه و ویل:

خیر اوسی.

د بناروالی کاریگر

.....

زه هم نن ډېر ستړی شوی يم.

بنځه يې د تناره کوتې ته لاره، تر څو چای واېشوي (دم کړي)

په دې وخت کې يې زوی د باندې نه راغی، کوم چې غولکه يې په غاړه او يوه حلاله کړې مرغي يې هم په لاس کې وه.

پلار ته نږدې شو او هغه ته يې سلام ورکړ.

پلار يې هم د هغه سلام ته، وعلیکم و ويل.

بيا يې و پوښتل:

توله ورځ، چېرې وي؟

هغه و ويل:

د باندې وم.

گوره!

يوه مرغي مې هم، و وېشته.

بيا د کچکول پلار راته حلاله کړه، که نه دا به هم مرداره شوې وه.

پلار يې ورنه پوښتنه وکړه:

ډوډۍ ته، راغلی وي؟

هغه و ويل:

نه!

بيا پلار يې و پوښتل:

د بناروالی کاریگر

.....

بنه به وړی شوی یې؟

هغه و ویل:

نه!

ما سهار وختي له ځانه سره، جواری اخیستی و.

کوم وخت چې وړی شوم هغه مې وخوړ او بیا وروسته ویالی(بیالی)
ته لارم او څو غلپه اوبه مې هم و رپه سې و څښې.

اوس مې زړه ته، څه نه کېږي.

بیا زوی یې غولکه له غاړې را و وپسته.

اخوا، دېخوا د ونو څانگو ته په کتلو یې پیل کړ.

خوشبېي وروسته یې مشره لور هم راغله.

هغه هم د باندې وه.

پلار ته، نږدې او هغه ته یې سلام ورکړ.

هغه هم د هغې سلام ته، و علیکم و ویل:

بیایې د هغې نه هم پوښتنه وکړه:

ته چېرې وې.

هغې و ویل:

ما په کلي کې د خپلو همزولو سره، لوبې کوي.

نن مې بله لوبه چې پنجاق نومېږی، هم زده کړه.

د بناروالی کاریگر

.....

په دې خبرو کې بنځې یې، چای راوړ.

چای یې په پیالی کې واچوه او د خپل مېړه مخې ته پر خمکه کېښود.
بیا یې د گوري (گري) غاب هغه ته، نږدې کړ.

مېړه یې و ویل:

ماشومانو ته هم پیالي راوړه.

هغې و ویل:

هله لورکې!

تولې پیالي راوړه چې په گډه سره چای و څښو.

لور یې و ویل:

سمه ده!

هغه د تناره کوټې ته لاره او څه ځنډ وروسته پیالي یې په مجمې کې
ایښې وې، راوړې.

بیا یې د پیالو مجمه پر ځمکې کېښوده.

مور یې چایجوش واخیست او د چای په وېش یې پیل کړ.

بیا یې خپلې مشرې لور ته و ویل:

پیالي و ویشه!

هغې و ویل:

سمه ده!

د بنار والی کاریگر

.....

هغی هم د مور د وینا سره سم د پیالو، پر وېش پیل کړ.

بیا موریې خپل مېړه ته و ویل:

مشره لور مو اوس کولای شي اوږه لامده کړي.

زه ورته کالی مینځل او پخلی هم ور یادوم.

هغی و ویل:

هو پلاره!

مور مې رېښتیا وايي.

زه غواړم د پخلي او اوږو لمدلو تر څنګ، خامک او کالي گنډل هم زده کړم.

پلار یې و خنډل او ویې ویل:

که خدای کول، ته به، بنوونځي ته هم لاره شي.

هغی و ویل:

ز مونږ بنوونځی خو سوځول شوی دی.

پلار یې و ویل:

هو!

زه کوښښ کوم چې بنار ته لار او الته څه کاروبار وکړم.

پیسی وگتم او په بنار کې کوم کرایي کور و نیسم.

بیا بنځي یې و ویل:

د بنار والی کاریگر

.....

په بنار کې ژوند گران دی.

هر څه په پیسو دي.

دلته خو، خس پیدا کېږي.

په بوتو هم کولای شو، تنور تود او پخلی وکړو.

اوبه هم پرېمانه دي.

پور هم، اخیستی شوو.

انځر گل و ویل:

ستا خبرې سمې دي.

ته پوهېږې چې نن څه پېښ شو؟

هغې و ویل:

نه!

زه خو نه بزرگه نه يم او نه کومه ولي.

ته راته و وایه چې څه پېښ شوي دي.

هغه هم ټولو ته، کیسه پیل کړه.

هغوی هک پک شوو.

ټولو ته، پر زړه پورې زېږی و.

هغوی خوشحاله شوو.

بیا بنځې یې و ویل:

د بنار والی کاریگر

.....

تگ او راتگ به څنگه کوي؟

د موټرو کرایه هم لوړه ده.

هغه و ویل:

که کار وشو، زه به یوه بایسیکل و پېرم.

بنځي يې و پوښتل:

ته په بایسیکل پوهېږي؟

هغه و ویل:

نه!

بیا بنځي يې و ویل:

بیا څرنګه پر بایسیکل د ولسوالی نه بنار ته ځي.

انځر گل و ویل:

خدای مهربانه دی.

دومره شیان مې چې یاد کړي دي، بایسیکل به هم یاد کړم.

بنځي يې زیاته کړه:

مونږ خو بایسیکل نه لرو.

یوه خر لرو چې هغه هم په پښه ګود (ګد) دی.

انځر گل، سور اوسپلی و باسه او ويي ویل:

د رحمن با با شعر دي اورپدلی دی؟

د بناروالی کاریگر

.....

هغې و ویل:

کوم شعر؟

انځرگل و ویل:

چې غوتې په سې وهې په لاس به درشي
چا وپیل چې په دریاب کې گوهر نشته

څو ورځې تېرې شوي.

انځر گل بیا جلال آباد بنار ته لاړ.

د رسېدو سره سم بناروالی اداري مدیر خوني (دفتر) ته لاړ.

د اداري مدیر سره یې ستړي مشي و کړه.

بیا اداري مدیر، هغه ته بلنه ورکړه تر څو پر څوکی کېنېږي.

هغه هم پر څوکی کېنېناست.

بیا اداري مدیر د هغه نه و پوښتل:

کور کې دې مشوره وکړه.

انځر گل و ویل:

هو!

د ټولو خوښه ده.

بیا اداري مدیر کاغذ واخیست.

له جبه یې کلم و باسه.

په خپل کلم (قلم) یې، هغه ته عریضه و لیکه.

د عریضې په پای کې یې د هغه د غټې گوتې نښه واخیسته او هغه

ته یې و ویل:

ته دلته کېنېنه زه به ستا عریضه بناروال صیب ته وړاندې او د

هغه نه به ستا د مقرری امر واخلم.

د بناروالی کاریگر

.....

انځرگل و ویل:

سمه ده!

بیا یې خپل چایچي ته و ویل:

انځرگل ته یوه پیاله چای راوړه.

چایچي و ویل:

سمه ده!

دستي به یې راوړم.

اداري مدیر له خونې و وت او د بناروال دفتر خوا روان شو.

چایچي هم انځر گل ته تود شین چای راوړ.

د گوري (گري) کوشنی چکی یې له جبه و وېسته او په لاسو نو یې ماته کړه.

یوه ټوټه یې د انځر گل مخې ته، پر کوشني کاغذ کېښوده.

انځر گل پر چای څښلو پیل کړ.

د هر غلپ مخکې به یې کوشنی ټوټه کړه په غاښو ماتوه او بیا وروسته به یې چای پسي څښه.

څو دیکي لا نه وې تېرې شوي چې اداري مدیر بېرته راغی او انځر گل ته یې مبارکي و ویله.

په دې وخت کې نورو کارکونکو د اداري مدیر نه وپوښتل:

د څه شي مبارکي؟

د بناروالی کاریگر

.....

سپینه یې و وایه، چې مونږ هم پوی شوو.

هغه و ویل:

انځر گل سر له نن څخه، زمونږ سره د بنار د تنظیم کاریگر په توگه وټاکل شو.

تولو په یوه غږ، هغه ته مبارکي و ویله.

انځر گل هم د هغوی نه مننه وکړه.

بیا اداري مدیر انځر گل ته و ویل:

ته اوس کولای شي کور ته لاړ شي.

سبا د اتو بجو نه مخکې دلته راشه او خپله تذکره دې هم راوړه.

انځر گل و ویل:

سمه ده صیب!

د چای پیاله یې ټوله وڅښه او له ځایه پاڅېد.

د اداري مدیر نه یې خدای پامانی واخیسته او د بناروالی د ودانۍ نه و وت.

د بناروالی په انځر کې یې څو کاریگر ولیدل چې جارو گانې یې په لاسونو او اخوا دېخوا په صفا کاری بوخت وو.

انځر گل د هغوی څنگ ته، لاړ.

سلام یې ورکړ.

هغوی هم د انځرگل سلام ته، وعلیکم و ویل.

د بنار والی کاریگر

.....

بیا یی و پوښتل:

د ستاسو کار خو به سخت نه وي؟

هغوی و ویل:

نه!

څه سختي لري.

آسانه او زنانه کار دی.

بیا یی انځر گل ته و ویل:

څنگه دي دا پوښتنه وکړه؟

لکه چي باشي مقرر شوی یی؟

هغه و ویل:

نه!

زه هم د ستاسو په شان د بنار د صفا کار په توگه دندې کې گډ
(شامل) شوم او سر له سبا نه به، خپل کار پیل کړم.

هغوی هم انځر گل ته مبارکي و ویله.

انځر گل خوشحاله او د هغوی نه یی مننه وکړه.

بیا یی د هغوی نه وپوښتل:

توله ورځ پر جاړو اخته یاست او یا کومه بله دنده هم تر سره رسوی.

هغوی و ویل:

د ښاروالۍ کاريگر

.....

د صفا کاري کارونه خورا ډېر دي.

لکه:

ويالو کيندنه، د کثافاتو ټولونه، لاس گاد کي د کثافاتو لپردونه، جاريو او داسي نور کارونه.

انځر گل و پوښتل:

زه ياد شوي کارونه سر ته، رسوي شم؟

هغوي په خندا شوو او ويي ويل:

ته هم عجيبه سړي يي.

داسي کارونه ماشومان هم تر سره کوي شي.

ته خو ځوان سړي يي او بايد غر هم چپه کړي.

انځر گل په خندا، د هغوي نه يي خدای پاماني واخيسته او د ښاروالۍ د انگر نه د باندي شو.

بيا يي له ځانه سره و ويل:

اوس خو دي مصرف کړي او د موټر کرايه دي ورکړي ده.

ښه به وي چي ملگري دي هم و ويني، بيا به په کراره (قراره) کور ته ستون شي.

ورو، ورو مخ پر روغتون يي حرکت وکړ.

ځنډ وروسته، روغتون ته ورسېد.

انگر ته د ننه شو.

د بناروالی کاریگر

.....

ویې غوښتل چې د روغتون ودانۍ ته هم د ننه شي.

د روغتون د ودانۍ دروازي مسول کس هغه ته و ویل:

چېرې ځي؟

انځر گل، و ویل:

د ملگري پوښتنې ته، ځم.

کس و ویل:

اوس د ډاکټرانو د لیدني وخت دی.

د ننوتو اجازه نه شته.

انځر گل و ویل:

زه د لري ځای نه، راغلی يم.

کس و ویل:

اوس امکان نه لري.

الته د ونې لاندې کښېنه، د ډاکټرانو لیدنه چې خلاصه شوه، زه تا ته غږ کوم.

بیا به ژر د خپل ملگري نه لیدنه وکړي.

انځر گل، و ویل:

سمه ده!

هغه د ونو خوا، روان شو.

د بنار والی کاریگر

.....

او کس ته یې و ویل:

زه تر هغې غټې ونې لاندې کښېنم، د ډاکټرانو لیدنه چې خلاصه شوه
ما ته غږ کړه چې خپل دوست و وینم.

بیا به خپل کور ته، روان شم.

کس و ویل:

سمه ده!

انځرگل ونې ته نږدی شو، ځادر یې پر ځمکه اوار او خپله پری
کښېناست.

هغه په سوچونو کې ډوب شو.

له ځانه سره یې و ویل:

اوس خو په دندې و گمارل شوی.

تگ او راتگ به دې څنگه شي؟

کله به یې ویل:

د سهار لمانځه نه وروسته حرکت وکړم، تر اتو بجو پورې رسېدی
شم.

بیا به یې له ځانه سره و ویل:

د موټر کرایه به څنگه شي؟

بیا به یې و ویل:

بایسیکل به له کوم ځای او څرنگه به یې زده کړم؟

د بناروالی کاریگر

.....

په سوچونو کې ډوب و .

کس تر خوا یې راغی او انځر گل ته یې و ویل:

څه په سوچو نو کې ډوب یې؟

ژر شه خپل ملگری دې و وینه او بېرته و وځه چې ډاکټران په غصه کېږي.

د ناروغانو د لیدني وخت د غرمې ډولس بجو نه تر ماسپښین یوې پورې او بیا وروسته د څلور بجو نه وي.

انځر گل له ځایه پاڅېد.

خپل ځادر یې و ځانده او اوږې ته یې واچوه.

بیا چابک، چابک د کس په سې روان شو.

د روغتون ودانۍ ته د ننه او د خپل ملگري خونې ته ننوت.

ملگری یې بیده وه.

ورو، ورو د هغه کټ ته نږدې شو او هغه یې وخوزاوه.

ملگری یې وپښ شو او د هغه سره یې روغېر وکړ.

بیا یې د هغه سره لنډه مرکه هم وکړه.

په دې وخت کې یوه ډاکټر راغی او انځر گل ته یې و ویل:

ژر سه د خونې و وزه.

اوس د لیدني وخت نه دی.

د بناروالی کاریگر

.....

انځر گل و ویل:

زه دبل ولایت نه راغلی او نه شم کولای تر غرمې پاتې شم، بیا پر
ما ناوخته کېږي.

داکټر و ویل:

پوی شوم.

اوس خو دې خپل دوست ولید.

کولای شي د خونې و وځي.

انځر گل و ویل:

سمه ده !

اوس به و وځم.

بیا یې د خپل ملگری سره خدای پاماني وکړه او د روغتون د ودانۍ
نه د باندې شو.

لمړی د روغتون انگر بیا د هغه ځای نه هم ووت او د بهسودو موټرو
اډې خوا ته، روان شو.

غرمه نږدې او هغه ډېر وږی شوی و.

اوا لږ توده وه.

څادر یې په سر واچوه او گامونه یې گړندي کړل.

ورو، ورو اډې ته، نږدې شو.

د سیمې موټر ته یې ځان ورساوه.

د بناروالی کاریگر

.....

په موټر کې څو کسان ناست و .

یوه گری تېره شوه .

موټر پک شو، او مخ پر بهسودو یې حرکت وکړ .

ماسپینین خپل کور ته ورسېد او د نن ورځې تېره شوي کیسه یې خپلې کورنۍ سره شریکه کړه .

ټول خوشحاله شوو .

شپه یې په سوچونو پیل او بیا وروسته بیده شو .

سهار وختی له خوبه پاڅېد .

لمړی یې اودس او بیا د جمع له پاره جومات ته لاړ .

د لمانځه ادا کولو نه وروسته بېرته کورته راغی، یوه ډوډی، یوه غوټه پیاز او لږ مالګه یې په یوه دسمال کې تاوه او غوټې کړه .

بیا یې له ځانه سره واخیسته او د کور نه د باندې شو .

په مندو، مندو ځان یې پوخ سپرک ته ورساوه او د موټر په انتظار شو .

موټر ورسېد او انځر گل هم موټر ته وخوت .

ځنډ وروسته بنار ته ورسېد .

لمر نوی مخ پر ختو و .

د یوه کس نه یې پوښتنه وکړه:

څو بجې دي؟

د ښاروالۍ کاريگر

.....

کس و ويل:

گرۍ (ساعت) نه لرم.

بيا يې د بل او بل نه پوښتنه وکړه.

تر څو يوه کس يې پيدا کړ چې گرۍ يې درلوده.

هغه ورته و ويل:

سهار پاو باندي شپږ بجي دي.

انځر گل خوشحاله شو.

ورو، ورو مخ پر ښاروالۍ روان شو.

د اډې نه تر ښاروالۍ پورې پنځلس دكيكي، په پښو مزل و.

انځر گل پوره شپږ نيمې بجې ښاروالۍ ته ورسېد.

د ښار والۍ انگر دروازه تړلې وه.

انځر گل لمړۍ کس و چې ښاروالۍ ته ورسېد.

دروازه يې وټکوه.

د ښاروالۍ امنيتۍ ساتونکي دروازه خلاصه او د هغه نه يې پوښتنه وکړه:

څوک او د چا سره دې کار دی؟

انځر گل و ويل:

زه د ښار والۍ نوي کاريگر يم.

د بناروالی کاریگر

.....

ساتونکي و پوښتل:

نوم دې څه دی؟

هغه و ویل:

نوم مې انځر گل دی.

بیا ساتونکی له جب نه خپل لیست و باسه او د نومونو په لوستلو یې پیل کړ.

لیست یې تر پایه ولوست مگر د انځر گل نوم یې په لیست کې و نه موند.

انځر گل ته یې و ویل:

و بینه!

ستا نوم په لیست کې نه شته.

انځر گل، و ویل:

زه پرون په دندې ګمارل شوی يم.

کېدای شي زما نوم یې له هېره وتی وي.

ساتونکي و ویل:

کېدای شي.

بینه به دا وي چې اداري مدیر تر راتګه د دروازي تر اړخ انتظار وباسي.

انځر گل و ویل:

د بناروالی کاریگر

.....

سمه ده!

اداري مدير ما پېژني.

بيا ساتونكي دروازه و تړه او انځر گل دروازي تر څنگ د باندې
څادر واچوه او پرې كښېناست.

گرې اووه، بيا پاو باندې اووه، اووه نيمې او بيا پاو كم اته بچي شوي.
د بناروالی کارکونکو پر راتگ پيل كړ.

يوه به بل پسي رسېدل او انگر ته، د ننه كېدل.

څو دكيكي نورې هم تېرې شوي.

د لرې يې اداري مدير وليد چې بناروالی خوا روان دی.

انځر گل ډېر خوشحاله شو او له ځايه پاڅېد.

اداري مدير بناروالی انگر دروازي ته ورسېد.

انځر گل هغه ته سلام وركړ.

هغه هم د انځر گل سلام ته، و عليکم و ويل.

بيا اداري مدير انځر گل ته و ويل:

لكه چې وختي راغلی وي؟

انځر گل و ويل:

پوره بشپړ نيمې بچي دلته ورسېدم.

د ننوتو اجازه مې، تر لاسه نه كړه.

د بناروالی کاریگر

.....

خکه، زما نوم په لیست کې نه و.

اداري مدیر و ویل:

ستونزه نه شته.

نن به یې په لیست کې گډ کړم.

بیا یې انځر گل ته و ویل:

راځه!

نن زما سره د ننه او سر له سبا کولای شې یواځې هم د لیست سره سم بناروالی ته د ننه شې.

انځر گل د اداري مدیر نه مننه وکړه.

اداري مدیر مخکې او انځر گل هم ور په سې شو.

دواړه د اداري مدیر خونې (دفتر) ته د ننه شوو.

انځر گل ته یې و ویل:

الته پر څوکی کښېنه تر څو د صفا کارانو مشر راشي، ته سر له ننه مېلمه نه، بلکه د بناروالی کاریگر یې.

څو دیکې نه وې تېرې شوي چې د صفا کارانو مشر ورسېد.

د روغېر نه وروسته یې هغه ته انځر گل ور وپېژاند.

هغه انځر گل ته و ویل:

راځه!

د بناروالی کاریگر

.....

زما خونې (دفتر) ته لار شوو.

انځر گل له ځایه پاڅېد او د صفا کارانو مشر سره د هغه کوټې ته ننوت.

الته ډېر کسان او کاریگرانو شتون درلود.

انځر گل یې په یوه گروپ کې گډ او د گروپ د مشر نه یې و غوښتل تر څو هغه د حاضرې، دندو او اړوندو سیمو سره بلد کړي.

د گروپ مشر د هغه نوم یې د خپل په لیست کې گډ(شامل) کړ.

بیا یې د هغه نه وپوښتل:

لاس گادېې سره خوشحاله یې که د بېلچې سره.

هغه و ویل:

زه لاس گادې نه شم چلولی.

بڼه به دا وي چې ما ته بېلچه راکړې، تر څو پر هغې کار وکړم.

بیا د گروپ مشر خپلو غړو ته و ویل:

راځئ چې گودام (ډیپو) لار شوو.

هغوی ټول گودام ته لاړل.

هر کس د پخوانیو لیستونو پر بنسټ خپل د کار وسایل یې واخیستل او لرې ودرېدل.

بیا د گروپ مشر وړاندې او مسول کس ته یې و ویل:

انځر گل زموږ نوی کاریگر دی.

د بناروالی کاریگر
.....

هغه ته بېلچه ورکړه.

د گودام (ډبپو) مسول د هغه نوم په سي بېلچه وليکه او هغه ته يې وويل:

هر سهار د خپلو ملگرو سره راځه او بېلچه اخله، بيا مازيگر مخکي د رخصتي نه، هغه بېرته، دلته راوړه.

هغه و ويل:

سمه ده!

انځر گل پر خپل کار پيل کړ.

هغه پر کار مين و.

د ټولو نه به وختي دندې ته، ته او تر پايه به يې، کار کاوه.

پر لږ وخت کې، په ټولو باندې گران شو.

مياشت پوره او هغه خپله لمړنۍ تنخوا واخيسته.

هغه ډېر خوشحاله شو.

هغه په کلي کې هم، لږ لږ کار کاوه.

د پخوا په شان به يې لرگي ماتول.

د غنمو او شولو لو به يې کاوه او په دوبي کې به يې د شولو نيال هم کاوه.

هغه د خپل تگ راتگ د اسانتيا له پار يوه کارولشوی (دوبيم لاس) بايسیکل واخيست.

د بناروالی کاریگر

.....

د ټولو پیسو ورکولو وس یې، نه درلود.

څه پیسې یې ورکړې او د بایسیکل خاوند ته یې وویل:

څنگه چې پوهېږي، زه یوه غریب سړی یم.

د بایسیکل ټولې پیسې نه شم ورکولای.

نورې به یې در ته په قسط درکړم.

د بایسیکل خاوند ومنه او هغه ته یې وویل:

لږ، لږ پیسې دې چې په لاس درغلي، ما ته یې راکوه.

انځر گل و ویل:

سمه ده!

هغه بایسیکل واخیست او د موټرو اډې خوا روان شو.

بایسیکل یې د انډل نه نیولې، کله به ترې یوې خوا او کله به ترې

بلي خوا، ته، ته.

ځینو کسانو به ورته ویل:

څه بایسیکل له ځانه سره کشکاري، پر هغه سپور شه.

هغه به ویل:

دا مې نوی اخیستی دی.

زما بایسیکل چلول یاد، نه دی.

بیا به خلکو ویل:

د بناروالی کاریگر

.....

د څه د پاره دې اخیستی دی؟

هغه به ځواب ورکاوه او ویل:

غواړم بایسیکل یاد او پر هغه دندې ته لار او بېرته کور ته لار شم.

انځر گل بایسیکل په ستونزو سره تر ادې ورساوه.

بیا یې د موټر په جنگله، کېښود او په ځادر یې کلک و تاره.

خنډ وروسته موټر ډک او حرکت یې وکړ.

خپلې سیمې ته نږدې یې پرچلونکي، غږ کړ.

کوزپړی.

چلونکي و ویل:

سمه ده!

موټر غاړې ته کړم.

چلونکي موټر غاړې ته کړ او بیا یې انځر گل ته و ویل:

اوس کولای شي له موټره کوز شي.

انځر گل له موټره کوز او چلونکي ته یې و ویل:

لږ صبر وکړه چې بایسیکل مې هم کوز کړم.

چلونکي، و ویل:

سمه ده!

د بناروالی کاریگر

کوم وخت دې چې بایسیکل کوز کر پر ما غبرکړه چې حرکت و
کړم.

انځر گل و ویل:

سمه ده!

زه غبر کوم.

انځر گل خپل بایسیکل د موټر له جنگلي کوز کر.

د موټر کرایه یې ورکړه او خپلې موخي په سي، روان شو.

هغه په خوشحالی سره خپل کور ته لاړ.

ما شومانو یې هم د بایسیکل په لیدو سره خوشحاله شوو.

هغه د کلي ځوانانو نه مرسته وغوښته چې د هغه سره د بایسیکل په
یادولو کې مرسته وکړي.

هغه به سهار وختی په پولو کې بایسیکل یاداوه.

مياشت تېره شوه.

هغه څه ناڅه بایسیکل یاد کړ.

لمړی به یې په پولو ځغلاوه او بیا وروسته، سړک ته راوا ته.

مياشت بله هم تېره شوه او هغه په بایسیکل چلولو پوی شو.

بیا به هغه پر بایسیکل باندې، دندې ته، ته او راته.

د بناروالی کاریگر

.....

هغه به هره ورځ کونښن کوه چې جلال اباد بنار کې، کوم وریا کور د اوسېد له پاره و مومي، تر څو خپل ماشومان هم الله یوسي او پر هغوی بنوونځی و وایي.

وختونه تېر شوو مگر هغه و نه توانېد چې کوم کور ومومي.

په سیمي کې حالات نور هم مخ په وړاندېدو شوو.

انځر گي ته تگ راتگ ستوزمن شو.

ټول پوهېدل چې هغه په بناروالی کې (حکومت) کې دنده تر سره کوي.

د هغه سوچونه (تشویش) ورځ تر بلې ډېرېده او بېرېده چې د وخت مجاهدین هغه د حکومتي دندې په تر او، و نه وژني.

خان په کابل کې هم، کور درلود.

هغه د خان سره اړیکه ټینګه کړه او د هغه یې وغوښتل چې د کابل کور د هغه په واک کې ورکړي.

خان هغه ته و ویل:

زه کومه ستونزه نه لرم.

ته کولای شي الله لار او و وسپړي.

په کابل کې ژوند ډېر گران او هر څه په پیسو دي.

د تگ نه مخکې باید کوم کار و مومي، بیا الله لار شي.

انځرگل و ویل:

د ښاروالۍ کاريگر

.....

سمه ده!

زه غواړم د جلال اباد ښاروالۍ نه ځان کابل ښاروالۍ ته تبدیله کړم.

ځان و ویل:

ستا خوښه!

څو ورځې تېرې شوې.

هغه د اداري مدیر نه د تبدیلی لیک تر لاسه کړ او پر سبا یې کابل ښار ته لاړ.

الله د کابل ښاروالۍ اړونده کس ته یې لیک و بنوده او خپل د زړه خبرې او پلانونه یې، ور سره گډ کړل.

د هغه هم پر انځر گل زړه وسوزېد.

هغه ته یې و ویل:

زه کولای شم چې ستا د پاره هغه دنده دروسپارم کومه دې چې په جلال آباد کې درلوده.

انځر گل و پوښتل:

تنخوا یې څومره ده؟

کس و ویل:

حکومتي تنخوا، یوه شان ده.

څو کاله چې تېر کړې، بیا به یې څه لوړه کړم.

انځر گل مننه وکړه او وېي ویل:

د بناروالی کاریگر

.....

کله پر دندې پیل کولای شم.

کس و ویل:

دوې ورځې وروسته راشه او پر دندې دې پیل کړه.

هغه د کس نه خدای پامانی واخیسته او د بناروالی د ودانۍ نه و وت او خان د کور پټي خوا روان شو.

د خان کور د کابل بنار په اوسنۍ شپارسمې سیمې (ناحې) کې شتون درلود.

کور یوه پور او د اومو خبنتو او خټو نه په یوه انگر کې، جوړ شوی و.

انځر گل کور، په ډېرو پوښتنو و موند.

کور بند او کیلی یې د گاونډ سره وې.

د گاونډ کور دروازه یې وټکوه.

یوه ماشوم دروازې ته راغی او دروازه یې خلاصه کړه.

انځر گل و ویل:

کور کې کوم مشر نارینه شته؟

الک ځواب ورکړ:

هو!

پلار مې په کور کې دی.

انځر گل و ویل:

د بناروالی کاریگر

.....

پلار ته دې غږ کړه!

الک و ویل:

سمه ده!

خو دکیکي وروسته د الک پلار دروازي ته راغی، دروازه یې خلاصه او یوه نا پیژند کس یې تر سترگو شو.

انځر گل هغه ته سلام ورکړ.

کس هم د هغه سلام ته وعلیکم و ویل.

بیا یې د انځر گل نه پوښتنه وکړه:

د چا سره دې کار دی؟

انځر گل خپل ځان ور وپیژاند او د هغه یې و غوښتل چې د کور کیلی هغه ته وسپاري.

کس د انځرگل نه د خان په هکله پوښتنې وکړې او انځر گل هم هغه ته رت ځوابونه ورکړل.

په پای کې، کس و ویل:

سمه ده!

کولای شي خپله کډه راوړي.

زه به کیلی په کور کې پرېږدم، کوم وخت چې راغلي، هغه به واخلي.

د بنار والی کاریگر

.....
انځر گل مننه وکړه او د هغه نه یې خدا پاماني واخيسته او د ننگر ها
د موټرو اډې پر لور یې حرکت وکړ.

ماسپینین ناوخته په موټر کې کښېناست او ماسخوتن ناوخته، جلال
اباد بنار ته ورسېد.

شپه یې د خپل ملگري کوم چې یې په گروپ کې دنده تر سره کوه،
تېره کړه.

سبا خپلې دندې ته لار او د اداري مدیر خونې (دفتر) ته ننوت.

په خوشحالی سره یې سلام ورکړ.

هغه د انځر گل سلام ته وعلیکم و ویل.

بیا یې ترې پوښتنه وکړه:

کابل ته تللی وي؟

انځر گل خپله تېره شوې کیسه هغه ته په لنډه توگه بیان کړه.

اداري مدیر هم ډېر خوشحاله شو او انځر گل ته یې و ویل:

ښه شو چې ستا کار وشو.

آله امن دی، بنار دی، کارونه هم ډېر دي.

ته کولای شي د رسمي دندې نه وروسته، کوم بل کار هم وکړي.

انځر گل و ویل:

سمه ده!

مننه کوم، توکل پر خدای.

د بناروالی کاریگر

.....

بیا اداري مدیر وپوښتل:

کله کډه باروي؟

هغه و ویل:

سبا، له خیره.

بیا اداري مدیر هغه ته و ویل:

نن خپلې دندې ته دوام ورکړه، لږ وختي راشه او اخیستي وسایل دي
ډیپو چي ته وسپاره.

هغه و ویل:

سمه ده!

لږ ځنډ وروسته د دفتر نه و وت او د خپل گروپ کاریگرو سره یوه
ځای او سیمې ته لاړل.

ماسپینین وختي راغی او خپل ټول وسایل یې د بناروالی ډیپوچي ته
تسلیم کړل.

بیا یې د اداري مدیر او نورو کسانو نه خدای پاماني واخیسته او خپل
کور ته روان شو.

کور کې یې کیسه ټولو ته بیان او د کابل د دندې او ژوند پیل یې
مبارکي و ویل.

کورنی یې هم ډېره خوشحاله شوه.

بیا انځر گل و ویل:

د بناروالی کاریگر

.....

سهار وختي وروسته له لمانځه نه، کالي ټول او زه به څو خره د
گاونډيانو نه راولم تر څو کالي پرې بار او تر پاڅه سرک پورې يې
ورسوو.

ټولو و ويل:

سمه ده!

شپه تېره شوه.

سهار ټول وختي له خوبه پاڅېدل، لمونځونه يې ادا کړل او بيا د کاليو
پر ټولولو بوخت شوو.

انځر گل هم د گاونډيو کورونو نه دري خر راوستل، کالی يې پرې
بار او کلک و تړل.

د چرگانو پېښي يې وټرې او هغه يې هم د کاليو پر سر کېښي.

د گاونډيانو سره يې خدای پامانی وکړه او د کور کيلی يې يوه مشر
گاوند ته ورکړې.

بيا يې مشر گاوند نه وغوښتل تر څو خپل زوی د هغوی سره ولېږي
چې خره بېرته کلي ته راولي.

مشر گاوند خپل زوی ته غږ او د هغه يې وغوښتل تر څو د انځر
گل سره تر پاڅه سرکه لار او خره بېرته کلي ته راولي.

زوی يې و منه.

انځر گل، د هغه بنځي او اولادونه د کلي کسانو سره يې خدا پاماني
وکړه او د کلي نه روان شوو.

د بنار والی کاریگر

.....
د انځر گل، د بنځي په سترگو کي اوبنکي څرخېدې او اوبنکي به يې په ځادر او تيکري پاکوي.

هغوی ورو، ورو پاخه سرک ته ورسېدل.

بار يې د خرو نه کوز او د پاخه سرک غاړې ته کېښود.

خړه يې د مشر گاوند زوی ته وسپارل تر څو بېرته يې کلي ته ورسوي.

هغوی د موټر په انتظار شوو.

دوې گړۍ وروسته يې موټر وموند ترڅو کالي په کي بار او د کابل بنار تر اډې پورې يې ورسوي.

گړۍ وروسته هغوی کابل اډې ته ورسېدل.

کالي يې کوز او د کابل په موټر کي يې بار کړل.

ځنډ وروسته موټر ډک او د کابل پر لور يې حرکت وکړ.

درې گړۍ وروسته کابل ته ورسېدل.

بيا يې کالی کوز او په کوشنی چکلي موټر کي کالی بار او د خان د کور پر لور يې حرکت وکړ.

نيمه گړۍ وروسته هغوی د خان کور ته ورسېدل.

د گاوند د کور نه يې کیلی واخيستي او کالی يې د ننه کړل.

کالي يې په دوو کوټو کي اوار کړل.

هغوی ډېر ستړی شوي وو.

د بناروالی کاریگر

.....

ګاونډیانو، هغوی ته چای دم او له کتغ سره یې راوړ.

هغو د شپې ډوډۍ کومه چې ګاونډیانو ورته راوړې وه، وخوړه.

هغوی وختی بیده شوو.

سهار وختی لمانځه ته پاڅېدل.

لمونځونه یې ادا کړل او د کالیو ځای پر ځای کولو یې پیل کړل.

لمر په راختو شو.

ګاونډیانو هغوی ته د سهار چای د کابل نانوايي تودې ډوډۍ سره راوړ.

هغوی چای وڅښه، د ګاونډیانو لوبني یې بېرته ورکړل او د هغوی نه یې مننه وکړه.

انځر گل هم له کوره ووت او کابل بناروالی ته لاړ.

اته یې د خپلو اسنادو پوښتنه وکړه.

هغه ته یې وویل:

سر له هفتي خپلې دندې ته لاړ شه.

ستا دنده هم د قلعه زمانخان سیمې پورې اړه لري، کومه چې ستا د اوسېدو ځای ته نږدې ده.

انځر گل مننه وکړه او د کابل بناروالی نه د باندې او کورته روان شو.

د هفتي (شنبې) پر ورځ یې په کار پیل کړ.

د بناروالی کاریگر

.....

څه موده تېره شوه.

د بنوونځي په لټه شو.

اوسېدو کور ته یې نږدې بنوونځی نه و.

د ده خدایداد سیمې کې بنوونځی و.

هغه الله لار او د ماشومانو د بنوونځي په هکله یې، د بنوونځي مدیر

سره خبرې وکړي.

هغه ورته و ویل:

ستا د ماشومانو عمرونه لور شوي دي.

بڼه به دا وي چې د سواد زده کړو په کورسونو کې گډ کړی.

بیا انځر گل وپوښتل:

دلته نږدې د سواد زده کړې کورسونه شته؟

هغه و ویل:

نه!

دلته نږدې کورسونه، نه شته.

ته دسیمی ملک (وکیل) سره خبرې وکړه، کېدای شي هغه کومه لاره

و مومي.

وختونه تېر شوو.

د ماشومانو عمرونه، نور هم ډېر شوو.

د بناروالی کاریگر

.....

لور یې واده شوه.

بیا بله لور یې هم واده شوه.

هغه د خپل زوی ته هم، واده وکړ.

خپل زوی یې هم د سیمې بناروالی کې پر دندې وگماره.

څو کاله تېر شوو.

هغه ډېر کلک ناروغه او کال وروسته له ارمانو سره مړ شو.

زوی یې دندې ته دوام ورکړ.

هغه هم د ماشومانو خاوند شو.

ماشومان یې د بنوونځي شوو.

سیمې کې نوې بنوونځي جوړل شوو.

د انځر گل ارمان، زوی یې پوره او د هغه لمسیان یې په بنوونځي

کې گډ کړل.

د هغه لمسیان بنوونځي ته ځي.

او کېدای شي لوړې زده کړې وکړي او خپل هېواد ته گټور شي.

د انځر گل زوی، اوس هم ژوندی او د بناروالی شپاړسمې سیمې

(ناحي) کې دنده تر سره کوي.

ما شومان یې د خپل پلار دندې په هکله له شرمه چا ته نه وايي چې

خلک پر هغو ونه ځاندي، مگر پلار یې هغوی ته وايي:

دنده، دنده ده.

د بنار والی کاریگر

.....

زه او زما نور ملگري د بنار پاکوالي له پاره کار کوي، کوم گټور کار
چي کثافات لري کوي، سرکونه جارو کوي، ونې کښوي او شاوخوا د
چاپیریال نه، ساتنه کوي.

پای

د بناروالی کاریگر

.....

د چاپ شویو کتابونو لېست

۱. معمارۍ افغانستان
۲. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری
(بخش شفاخانه ها)
۳. راهنمود طلايي
- (برای اساتید انستیتوت های تخنیکي و ساختمانی افغانستان)
۴. رسم تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد اول
۵. رسم تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد دوم
۶. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش اداری)
۷. معماری اصیل شهر کابل (مرادخانی)
۸. معماری شهر کابل (بی بی مهرو)
۹. افغانستان در قرن تکنالوژی
۱۰. زونبندي اقلیم و زلزله افغانستان
۱۱. صدقه جاریه / دنیای انجینری
۱۲. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد اول (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۱۳. داستان حقیقی با مقیاس معماری
۱۴. فرار از کشور- با تصاویر مستند
۱۵. نقش دانشمندان مسلمان در فن معماری و مهندسی
۱۶. پخسه در افغانستان
۱۷. بنیا نگذاری اولین مساجد توسط افغانها در آسترلیا
۱۸. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد دوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)

د بناروالی کاریگر

.....

۱۹. منار جام - الهامی برای قطب منار
۲۰. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد سوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۲۱. جام یا کلیان (کلان)
۲۲. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد اول
۲۳. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد دوم
۲۴. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد سوم
۲۵. چپر ته چې قانون نه شته (گدوډي د افغانستان په معماری کې)
۲۶. مدرنه جو ما تونه ،، پخوا او نن ،،
۲۷. هله جور کو (نی پخسه - مقاوم زلزله)
۲۸. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مساجد)
۲۹. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مکاتب)
۳۰. هنر و صنعت چوب در مرادخانی
۳۱. هنر و پیشه حکاکي - زرگری در مرادخانی
۳۲. هیچ (چهل داستان واقعی)
۳۳. معماری اصیل شهر کابل
- (تشریح مورخ ۱۷ ماه میزان سال ۱۴۰۱ پوهنتون پولی
تخنیک کابل)
۳۴. ۴۰- چهل
۳۵. مجنون او گلچپن (پښتو ناول)
۳۶. در جستجو (ناول به زبان دری)
۳۷. تفاوت ها تفاوت می آورد (کتاب تصویری)
۳۸. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم
(جلد اول)

د ښاروالۍ کارپڼگر

.....

۳۹. برف ها آب ميشود
۴۰. رسم و تخنيک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد سوم
۴۱. آرزو و امید (ناول به زبان دری)
۴۲. بودا ښکاري (پښتو ناول)
۴۳. نامنوني ژوي (پښتو ناول)
۴۴. د اسلامي معمارۍ پيل
۴۵. حيوانات شوخ (ناول به زبان دری)
۴۶. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم
(جلد دوم)
۴۷. د شپېلی مینه (مه ینه) په کچه گری کی (پښتو ناول)
۴۸. حشمت خان د کلا معماري
۴۹. د افغان الک او آذري جلی مینه (پښتو ناول)
۵۰. د وچو بڼونه او پارکونو معماري
۵۱. د یوې ښونکې مینان په یوه ټولگي کی (پښتو ناول)
۵۲. د ژرنده گري ماما مینه (پښتو ناول)
۵۳. په اسلامي نظام کی ودانيز پرمختگ
۵۴. شپنه ادې (پښتو ناول)
۵۵. بي زده کړې پوی (پښتو ناول)
۵۶. د مینې تاو (پښتو ناول)
۵۷. (BIM) په خپله ژبه - په نړۍ کی تر ټولو نوې او گړندی
کړنلاره د معمارانو او انجینېرانو (انجینرانو) له پاره
۵۸. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم
(جلد سوم)
۵۹. سیدو او عیدو - د کوشنیوالي خواره ملگري (پښتو ناول)
۶۰. د یوې میاشتي **ناوي** (پښتو ناول)
۶۱. د خاڅکو هار (د یوه سړی لنډې کیسې)

د ښاروالۍ کاريگر

.....

۶۲. د کابل ښار اصلي معماري (مراد خانۍ)
۶۳. کوشنۍ سوداگره (پښتو ناول)
۶۴. د کابل ښار معماري - بي بي مهرو
۶۵. سرغندوی (ناب، مشهور) پوډري
۶۶. ډارونکۍ سپلاب (پښتو ناول)
۶۷. خواریکښ قاضي (پښتو ناول)
۶۸. د پخوانيو جوماتونو توپير د نن سره
۶۹. د مور وژونکۍ (قاتل)، (پښتو ناول)
۷۰. د مور مېړه (پښتو ناول)
۷۱. مجموعه از دروس دينی مولوی صاحب خيرالله مخدوم
(جلد چهارم)
۷۲. لېونۍ ملا (پښتو ناول)
۷۳. ځوان شهيد (پښتو ناول)
۷۴. توده برستن (پښتو ناول)
۷۵. نورک اکا (پښتو ناول)
۷۶. غریبک (پښتو ناول)
۷۷. د ژوند خورې او ترڅي (پښتو ناول)
۷۸. الماء [ديارلس کلنه فلسطينی انجلی تر نړېدلې ودانۍ (پښتو ناول)]
۷۹. مجموعه از دروس دينی مولوي صاحب خيرالله مخدوم
(جلد پنجم)
۸۰. ادبي لښتې / چوب ادبی
۸۱. د ښاروالۍ کاريگر

د بنار والی کاریگر

.....

د کار لاندې کتابونو لېست

۱. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم
(جلد پنجم)
۲. لیونی لېوه
۳. د خاورو لاندې بنار
۴. سپین کارغه
۵. سور تنور
۶. خره بیزو
۷. بندي مرغه
۸. بي وخته باران
۹. د ژوند پای

د بناروالی کاریگر

.....

د امکان او وخت په صورت کې

۱. پخسه در افغانستان (به زبان انگلیسی)
۲. تاریخ معماری افغانستان
۳. حویلی های آسمان خراش
۴. ارتباط گذشته، حال و آینده در معماری
۵. استعداد، سرعت و اقتصاد در معماری افغانستان
۶. شیطان چراغ
۷. خاطره ها

Municipal worker

Written by: Architect PHD Hashmatullah Atmar

Date:Februry-March /2027

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**